

næste Aar, og jeg kan altsaa ikke paatage mig nogen som helst Forpligtelse for Fremtiden.

Angaaende de private Seminarier behøver jeg næppe at anvende mange Ord. Andre ærede Medlemmer have jo udtalt sig i samme Retning som jeg, og jeg sætter Pris paa, at disse Udtalelser netop ere fremkomne fra de ærede Medlemmer, som de ere fremkomne fra, nemlig fra det ærede Medlem fra Bogenfæ (M. Nielsen) og det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Trier), thi det vil erindres, at da vi havde Seminariloven til Behandling skode de ærede Medlemmer og jeg i noget forskillige Lejre i den Sag og vare uenige om den Fare, der mulig kunde være ved de foreslaaede Øvelsesskoler. Jeg er glad over, at man fra alle Sider i det Udvalg, der har behandlet Sagen, nu har udtalt sig i samme Retning, som jeg gjorde i mit første Foredrag, thi det vidner om, at man ikke her i Rigsdagen ved Behandlingen af denne Sag er gaaet ud fra, at den skulde gennemføres paa en saadan Maade, som den er bleven gennemført paa. Men den højtærede Minister har jo udtalt sig beroligende over for den Frygt, man kunde være i Anledning af de udstedte Skrivelser, idet han her ligesom i Udvalget har udtalt, at han ikke vilde føle sig saaledes bunden af disse Skrivelser, at ikke Reglerne ogsaa med Hensyn til Øvelsesskolen skulde kunne fraviges. Og jeg antager, at den ærede Minister efter de saaldne Udtalelser vil have sin Opmærksomhed yderligere henvendt paa dette Forhold. Hvad Bygningerne i Stormgade angaar, fremsatte den ærede Minister forskellige Udtalelser, som jeg maa knytte nogle Ord til. Den højtærede Minister mente, at det, naar man f. Eks. havde givet et af Postvæsenets Kontorer Lokale i en af disse Ejendomme, i og for sig var ligegyldigt, enten man krævede lidt større eller lidt mindre Leje, da det jo var en Statsinstitution, og Pengene altsaa blot gik fra den eneomme over i den anden. Jeg tror dog ikke, at det holder Stik, thi disse Ejendomme være aabenbart ikke bestemte til Kontorer for Postvæsenet, den Gang de bleve købt, og naar man ellers skulde have en Udvidelse af Postvæsenets Lokale, maatte man ganske sikkert gaa til Rigsdagen for at faa Bevilgning dertil. Naar Staten har købt nogle Ejendomme, gaar det ikke an at mene, at disse Ejendomme ikke mere ere noget værd, og at man derfor uden videre kan disponere over dem til Statskontorer. Jeg tror ikke, det gaar an, og selvfølgelig endnu mindre, naar Dispositionen sker til Fordel for andre Institutioner, der ikke saaledes staa di-

rette under Staten. I alle saadanne Tilfælde tror jeg, det vil være nødvendigt, at der finder en Forhandling Sted mellem Ministeriet og Rigsdagen, inden man gaar til en betydelig Forøgelse af Udgifterne til Lokaler til saadanne Anstalter, til Postvæsenets Kontorer, til Tandlægekolen o. s. v. Det vil nemlig, naar man en Gang river disse Ejendomme ned, eller naar man anvender dem paa anden Maade, vise sig, at man har forøget Statens Udgifter, thi saa ville jo de Institutioner, der nu ere flyttede ind og have taget de større Lokaler i Brug, blive nødt til at kræve større Hjælp til Husleje, hvor de siden skulle bo, og det samme gælder overfor Skolemuseet og andre saadanne Anstalter. Den højtærede Minister indrømmede imidlertid, at det vilde være det rigtigste, at Rigsdagen blev gjort bekendt med de Dispositioner, man traf med disse Ejendomme, og jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at han vilde følge denne Regel i sin Praksis. Ministeren søjede dertil, at saa maatte man ogsaa overlade Ministeriet Skønnet over Værdien af disse Lejligheder. Ja, det skal jeg ikke udtale mig imod. Selvfølgelig maa Ministeriet under sine Forhandlinger med Rigsdagen fremsætte sit Skøn over Lejlighedernes Værdi, men det maa ogsaa staa Rigsdagen frit, om den vil godkende dette Skøn. Det maa være en Sag, man maa se at enes om. Det forekommer mig ikke, at den højtærede Minister kunde forsvare de Friholiger, der ere givne til Betjente ved Museerne. Det kan godt være, at de have haft dem i nogle af de andre Bygninger, vi have købt, nemlig i nogle af dem, der laa i Ny Vestergade, og som nu ere revne ned. Men Friholigerne være heller ikke bevilgede i disse Bygninger. Maaſte vilde det ogsaa have været rigtigt i og for sig, at de Betjente, der være knyttede til Museerne, havde Friholig. Men hvis de skulde have det, maatte det ske paa Lovlig Maade derigennem, at det blev vedtaget gennem Forhandling med Regering og Rigsdag. Man kan ikke her fra Folketingets Side godkende den Praksis, at Regeringen paa egen Haand kan indrette Friholig til Embedsmænd og Betjente og paa den Maade forøge deres Løn, selv om Forøgelsen ikke er saa stor i Pengene. De Oplysninger, som den ærede Minister fremsatte med Hensyn til Fribøderposten i det ny Kunstmuseum, skulle blive tagne under nærmere Overvejelse inden 3dje Behandling. Udvalget havde ikke været i Besiddelse af disse Oplysninger; vi havde ikke vidst, hvor mange Fribøder, der skulde passes i Bygningen. Vi havde ikke haft saa detaljerede Oplysninger, og efter hvad der